

Přichozí Hráči

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha šestá – **Hráči**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha šestá – Hráči

© Vladimír Poklop, 2022

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-546-7 (print)

ISBN 978-80-7232-598-6 (pdf)

ISBN 978-80-7232-599-3 (ePub)

ISBN 978-80-7232-600-6 (mobi)

Kniha šestá – Hráči

Kapitola první – Průnik do Atlantidy

Slunce. Toho si tu bude moci dosyta užívat. Dobré místo pro odpočinek. Nebo spíše pro jeho druhé zaměstnání. Bude sedávat na terase pod pergolou s výhledem na skalnatou zátoku pod sebou, spadající prudce svými úbočími k mořské hladině a stejně strmě klesající do hlubiny pod ní. Při té představě se trochu otrásl. Vodu neměl rád a hlubokou a temnou už vůbec ne. Stačí ta v bazénu.

Přesto, ideální místo. Celá zátoka je jeho a je izolována od ostatní části ostrova. Nikdo nezvaný sem nezavítá a nemusí si tu dělat starosti s odposloucháváním nebo sledováním.

Napil se ze sklenky a stočil hlavu, aby mohl sledovat muže stoupajícího po kamenném chodníku od přístaviště. On i jeho ostatní zpravodajci si budou muset zvyknout na tuto změnu. Bude pro ně znamenat více cestování. Stejně jako pro něj. Informace, které potřebuje, se předávají ústně. Zrovna takhle s tím ale jistě nebude mít problém. Vykračuje si rychle a svěže. Odpolední horko mu viditelně nevádí. Za chvíli projde brankou a bude tu.

Přivřel oči a uvolnil se. Byl unavený. Poslední týdny byly intenzivní a zanechaly na něm svoji stopu. Soustředí se nyní více na analytickou stránku svých povinností. Koordinátor rozhraní. Netuší, kdo vymyslel tak nesmyslný název pro funkci, kterou zastává. Spíše je rozhodčím. To by bylo přesnější označení. Jenže ne tak vzletné. A ne tak nesrozumitelné. V tom je výhoda stávajícího označení. Nikdo nezasvěcený podle něj nemůže pochopit, co má na starosti.

Uslyšel kroky a otevřel oči. Návštěvník byl tu. Mladší muž nepočkal na vyzvání. Posadil se do proutěného křesla po jeho boku a nalil si ze džbánu limonádu.

„Nesu novinky,“ oznámil mu, když se napil.

„Jak se ti líbí nová kancelář?“

„Líbí. Izolované místo. Hezký výhled. A ten bazén vypadá lákavě. Příjemné prostředí,“ pochlivil mu jeho nové sídlo.

„Bude se tu dobře přemýšlet. Tak co je u tebe nového?“ přešel k věci.

„Poslední měsíc byl dost dramatický. Na osoby našeho zájmu byl zosnován atentát, jak víš. Přežily útok. Všechny tři,“ oznámil mu.

„To není až tak velké překvapení. Neměly by se dát jen tak zabít.“

„Voznilovi měli ovšem smůlu. Byli v autě se svým synem, když na ně zaútočila helikoptéra. Oni nepřežili,“ dodal zpravodajec.

„Ano, vím. To je zlá zpráva,“ souhlasil.

„Bohužel. A není jediná. Nakzsinski je mrtvá a její vnučka rovněž. A zdá se, že to byly ony, které stály za útoky.“

„To je mi přece známo,“ rozhodl se napomenout svého zpravodajce. „Byla to se vsí pravděpodobností Laura. Jejich rod ostatně už vyčerpal svůj potenciál. Byl na ústupu. Poslední desítky let byla u Pamětníků situace až příliš statická. Nyní tam můžeme očekávat zajímavé posuny. Zřejmě se tam nasune někdo ze Spojených států, když ztratili prostředníka. Máš ověřeno, kdo je zabil?“

„Zdá se, že madam Marek. U Laury nevíme. Byla zabita o dva týdny později. Je několik variant.“

„Podle mého názoru to byla Irena.“

„Jedna z možností. Zásadní zprávou ovšem je, že naše vydařená trojice objevila Zónu a přesunula se tam. Včetně té malé,“ pokračoval jeho návštěvník.

„Cože? Oni sami ji objevili? Jak je to možné?“ zarazil se.

„Podařilo se jim vypátrat Ingeborg a přesvědčili ji, aby je tam vzala.“

„Vida. Naše známá neznámá. Jak se k ní dokázali dostat? Neuvěřitelné.“

„Jsou příliš samostatní a mimo kontrolu. Nejsme schopni předvídat jejich jednání. Řešíme pouze následky,“ přisvědčil zpravodajec.

„S tím souhlasím. Kde jsou nyní? V Zóně?“

„Irena a ta malá se vrátily zpět, ale po několika dnech se opět přesunuly do Zóny. Nyní jsou všichni tam,“ zazněla odpověď.

„Nenastaly s jejich příchodem nějaké problémy?“ zajímalo ho.

„Konflikt kvůli té malé. Ajelové jim ji chtěli zřejmě odebrat. Ingeborg je zastavila.“

„Ta malá se jmenuje Růženka. Tak jí tak říkej,“ napomenul ho.

„Podle mého názoru jsme o vliv nad nimi definitivně přišli. Došli se mimo naši kontrolu,“ nereagoval na jeho výtku návštěvník.

„Dospěli a osamostatnili se. Dříve, než jsme mohli očekávat. Malá fluktuace oproti obvyklému vývoji.“

„Nesouhlasím. Něco je jinak. Odlišují se od všech jiných mutantů, které známe.“

„Jak konkrétně?“

„Nevím. Nedovedu to identifikovat. Jen pocít,“ zazněla odpověď. Udiveně k němu stočil hlavu.

„My přece nemáme city,“ odvětil.

» » »

„Kdepak. Marná snaha. Nemáš šanci. Ta ti ji nedá,“ tipovala.

Růža seděla na židli s batohem před sebou. Objímala ho oběma rukama a nepřátelsky hleděla na Šankara.

„Tak mi ji alespoň ukaž,“ požádal.

„Ukaž mu ji. Neboj se. On ti ji nevezme,“ rozhodla se vstoupit do patové situace.

„Ale jen ukážu,“ ustoupila Růženka.

Rozepnula batoh a oběma rukama z něj vytáhla helmici. Vyzdvihla ji nad hlavu a zapřela ji o zátylek a o čelo. Šankar se na své židli předklonil.

„Musí to být opravdu ona,“ vydechl a narovnal se.

„Takže popis místa byl součástí odkazu Eset?“ ujistil se.

„Ano. Hledala jsem to místo v Egyptě. Dokonce jsem vylezla i na sfingu. Se vstupem do Neutrální zóny jsem pochopila, že jsem hledala na špatných místech. Napadlo mě, že ji musela ukrýt někde poblíž své pevnosti. Proto jsem se tam chtěla podívat. Když jsem uviděla tu skálu, bylo mi jasné, že jsem na správném místě,“ potvrdila.

„Grip nevlastníš. Tak jak jsi dokázala určit, kde se nachází?“

„Podle popisu jsem určila přibližné místo. Skálu jsem proskenovala a našla ji.“

„Bez gripu?“

„Na tohle ho nepotřebuji.“

„U nás jistě ne, ale tady? I když, proč ne. Pouze to znamená, že jsi na úrovni svých kamarádů,“ zauvažoval Šankar.

„To jsem,“ přisvědčila.

„Cestou zpět jste jistě přemýšleli, jak s ní naložit. Jaké máte návrhy?“ přelétl pohledem po jejich skupině.

„Vyměníme ji za Elizabeth,“ řekl Alan.

„Aha. To není špatný nápad. I když...“, Šankar se odmlčel.

„Ale ano. Můžeme to zkusit. Tu helmici odsud stejně těžko dostaneme. Otázkou je, jak zareagují. Jak je pro ně cenná. Je to jen historická relikvie nebo je něco víc? Uvidíme. Zajímavý pokus,“ souhlasil po chvílce přemýšlení.

„Ajelové se už vrátili, jak jsem si všimla,“ řekla Kalabé.

„Ano, nebudeme setkání odkládat. Pro Liz je to stále více stresující. Vyvolám schůzku. Já a Minamoto.“

„A já,“ ozvala se.

„Myslím, že tvoje přítomnost pro ně není akceptovatelná,“ namítl Šankar.

„V tom případě budou muset změnit názor,“ řekla.

„To nepůjde. Pokud budete chtít mít na schůzce zástupce vaší, řekněme skupiny, vezmu Alana.“

„Půjdu já. To není diskuze. Prostě to tak bude. Jinak je zkontaktuji přímo. Bez prostředníka,“ přitvrdila.

„Já tu korunu nikomu nedám,“ ozvala se Růženka, pěchující helmici zpět do batohu.

„Není tvoje, kočko. Nenašla jsi ji. A není ani moje. Je z pohádky a my ji do té pohádky chceme vrátit,“ připomenula Růžence.

Růženka ji za její slova obdařila nehezským obličejíkem.

„Není to hračka a závisí na ní možná život jedné paní. Je pro tebe důležitější než život člověka?“ přidal se Marek.

„Znám ji?“ zeptala se Růženka.

„Slyšela jsi. Jde o Elizabeth. Tu, kterou vězní u chertů,“ řekla.

„Aha,“ řekla neurčitým tónem a umístila batoh s helmici opět na svých kolenou.

„Bestie neskutečná,“ pomyslela si. Popošla k ní, klekla si na jedno koleno a sklonila se k její hlavě.

„Ještě ji uvidíš. Slibuji,“ šeptla jí do ucha.

„Opravdu?“ podívala se na ní Růženka.

„Už jsem ti někdy lhala?“

„Tak jo. Ale dám ji jenom tobě,“ souhlasila zjevně nerada Růža.

Irena od ní převzala batoh a hodila si ho ihned pro jistotu na záda.

„Vidíš, musím jít já. Nikdo jiný nemá potřebnou důvěru,“ prohodila k Šankarovi.

Ten ji poctil zkoumavým pohledem.

„Sjednám schůzku. Ajeľum oznámím, že přijdu já a Minamoto, jakožto náš formální zástupce. Nebudu jim říkat o tobě. Ty přijdeš bez ohlášení,“ řekl.

„Vrátíš se ještě?“ ujistila se.

„Dohodnu schůzku, vrátím se a půjdeme odsud spolu. Minamoto je v pyramidě,“ přisvědčil Šankar.

„Dobře, počkáme tu,“ souhlasila.

„Proč se tam tak cpeš?“ zeptal se Marek, hned jak Šankar odkráčel dolů po schodišti.

„Chci být u toho. Našla jsem ji, tak mám na to morální nárok,“ utrousila.

Alan neřekl na rozdíl od Marka nic, ale zřetelně z něj cítila nesoouhlas a podezření.

„Naštěstí nemůžu určit, co mám za lubem. Mohl by to uhádnout, ale on nerad hádá. To s Markem bude větší potíť,“ pomyslela si.

Nezklamal ji.

„Doufám, že víš, co děláš,“ poznamenal.

„Došlo mu to, ale neshodí mě,“ pochopila.

„Co uděláme, pokud Elizabeth opravdu propustí?“ nadhodil Alan.

„To je na Šankarovi. Podle mého ji bude chtít odsud co nejrychleji dostat. Nepředá jim korunu, dokud nebude v bezpečí u nás,“ řekla Kalabé.

„V takovém případě budu odsud chtít dostat Růženku. Vrátím se spolu s ní zpátky,“ řekl Marek.

„Já nikam nepůjdu. Zůstanu tady s Irenou,“ odmítla jeho plán Růženka.

„Nevíme, jak zareagují. Možná je pro ně méně důležitá, než tajemství, které zná Elizabeth. Třeba výměnu odmítnou. Nebo nebudou chtít přistoupit na dohodu a pokusí se helmici získat násilím. Mohou zablokovat náš výstup. Měli byste jít hned,“ navrhla.

„Chceš nás odsud dostat? Proč?“ ozval se Alan.

„Protože si nejsem jistá jejich reakcí. Lidskou psychologii znám, ajelskou ne,“ odpověděla.

„Velká Irena zase zvládne všechno?“ zeptal se jízlivě.

„Chci vás jen ochránit před možnými následky mého rozhodnutí.“

„To je naše společné rozhodnutí, ne tvoje,“ opravil ji Marek.

„Jenže já vás do toho všeho zatáhla,“ namítla.

„No, kdybychom se vraceli zpátky až k prvopočátku, tak bys z toho vycházela spíše jako oběť,“ řekl Marek.

„Otec zakladatel promluvil,“ usmál se Alan.

„Kalabé, ty jsi taková moudrá, co myslíš?“ obrátil se k ní Marek.

„Ajelové budou chtít korunu. Elizabeth propustí,“ sdělila jim svůj názor.

„Zůstaneme tady do konce vašeho rozhovoru. Podle jeho výsledku se rozhodneme,“ řekl Marek.

„Budeš v každém případě potřebovat naši podporu,“ přidal se Alan.

„Tak jo,“ souhlasila.

„Šankar se vrací. To byla krátká schůzka,“ sdělila jim Kalabé od okna.

„To tedy opravdu byla,“ pomyslela si.

Šankara sledovala během jejich hovoru. Na vrchního ajela narazil hned v přízemí pyramidu, když scházel ze schodů. Stačilo několik vět a ajel se vrátil zpět do patra. I ona zamířila ke schodišti.

„Buďte ve střehu. Jak zjistí, co mu chceme říct, bude informovat telepaticky ostatní. Mohou podniknout nějaká opatření dříve, než skončíme jednání,“ upozornila je.

„Půjdem k chertům. Ať jsme poblíž Elizabeth,“ řekl Alan.

„Jo, dobrý nápad,“ pochválila ho a seběhla ze schodů.

„Ani jsem se nerozloučila. Utíkám od nich jako zlodějka. To je mým špatným svědomím. Musí to se mnou ještě chvíli vydržet,“ pomyslela si.

Šankara zastihla u vstupu do domu.

„Jdeme?“ zeptala se.

„Souhlasí se schůzkou. Řekl jsem mu, že u nás na Zemi nastala mimořádná situace a já ho o ní chci informovat. Víc neví. Takže pojďme,“ odpověděl.

„Bude u toho i Minamoto?“

„Vždy dodržujeme protokol, takže bude přítomen. My jsme přísedící, ovšem mluvit budu já. Minamoto neví nic.“

„Moji kamarádi se přesunou k chertům,“ sdělila mu.

„Šachovnice je rozestavena, partie může začít,“ řekl.

Vešli do pyramidy a vystoupali ke vstupu do jednací místnosti. Dark na stráži u dveří na její přítomnost nereagoval a ustoupil stranou, aby jim uvolnil vstup. Šankar otevřel a vstoupil jako první. Protáhla se za ním a zavřela dveře.

Místnost byla uspořádána stejně jako při jejím pohovoru. Dlouhý stůl na vyvýšeném pódiu a jedna židle před ním. Za stolem trůnil hlavní ajel a vedle něj se krčil Minamoto. Jejich společná přítomnost za stolem působila směšně. Minamoto byl malý i na japonce a proti ajelům vypadal jako trpaslík.

Ajel na její neohlášený příchod zareagoval, jak mohli očekávat. Prudce vstal a okázalým gestem ukázal směrem, odkud vešla.

„Rozumím, ale pro přítomnost Ireny na naší schůzce se objevily silné důvody,“ spustil Šankar.

„Nebudeme to protahovat. Jen by ses s ním zbytečně dohadoval,“ řekla si.

Položila batoh na židli, otevřela ho a vyndala z něj helmici. Zdvihla ji nad hlavu a sledovala ajelovu reakci.

„Teď budu moci dopředu odhadnout, jak se zachováš,“ usoudila.

Mohla být spokojena. Ajel strnul ve svém gestu a zíral jako hypnotizovaný na helmici v jejích rukách. Hruď se mu rozhybala zrychleným dechem.

„Mám tě,“ pomyslela si.

„Toto je posvátná koruna z chrámu Prozření. Ta, která byla z vašeho domova odnesena tou, jejíž jméno nevyslovujete. Nalezli jsme ji před několika hodinami poblíž pevnosti Sach-met,“ oznámila.

Pošla ke stolu a položila ji před něj. Ajel po ní přejel pomalu oběma rukama. Posadil se a soustředěně na ni zíral. Už se opět dokonale ovládal. Sebral list papíru z hromádky před sebou, načmáral na něj několik slov a podstrčil ho Minamotovi. Stála přímo před ajelem a tak mohla přečíst, co napsal. Minamoto se však přesně držel protokolu.

„Jak jste ji dokázali najít? Mysleli jsme, že ji vzala s sebou,“ ociitoval ajelův vzkaz.

„Ta bytost po sobě zanechala pojistku. Schránku se svým tělním sérem, které ji mělo vrátit zpět do těla hostitele. Spolu s mými přáteli jsme se k němu dostali a zničili ho. V té schránce ale bylo několik dalších předmětů. Mapa Neutrální zóny, grip a popis místa, kde je ukrytý jakýsi vzácný předmět. To místo jsme nedokázali identifikovat. Až při vstupu do Neutrální zóny jsme pochopili, že jsme hledali na špatných místech. Doufali jsme, že to místo by mohlo být poblíž její staré pevnosti. A nemýlili jsme se,“ vysvětlila stručně.

Ajel načmáral další vzkaz.

„Vaše záměry?“ orecitoval ho Minamoto.

„Jsme velmi šťastní z nálezů vaší posvátné koruny a považujeme za správné, aby byla vrácena tvému národu,“ dostal se konečně ke slovu Šankar.

Ajel neznatelně pokývl a dál hleděl na Šankara. Pochopil, že šlo pouze o zdvořilostní úvod a to podstatné bude následovat.

„Současně bychom při této příležitosti rádi dořešili nepříjemnou záležitost, která mezi naše korektní vztahy vrhá stín. A tou je izolace Elizabeth. Jsme toho názoru, že spolu s naším gestem dobré vůle by mělo následovat i vaše,“ dodal Šankar.

Ajel se opětovně chopil tužky.

„Nepřipadá v úvahu,“ sdělil jim Minamoto.

„Nu, co se dá dělat,“ poznamenala a rychlým pohybem sbalila helmici. Přešla s ní k židli a otevřela ruksak.

Zaregistrovala, jak ajelel za jejími zády vstal. Zůstal za stolem a klouby obou rukou udeřil do jeho desky tak silně, až prkno prasklo. Otočila se, aby mu oplatila jeho pohled.

„Je to otázka priority. Nikdo z nás neví, co Elizabeth v Atlantidě viděla. Neznáme důvod, proč ji izolujete. Musíte zvážit, co je pro vás důležitější. Všichni navíc víme, že ta situace není udržitelná. Má pouze dvě vyústění – buď ji propustíte a ona se vrátí k nám nebo ji zabijete. V tom druhém případě by to znamenalo nevratná protipatření z naší strany. My nabízíme prostředek pro řešení této patové situace,“ řekl Šankar.

Z ajelelova pokerového výrazu nedokázala vyčíst nic. Posadil se a opět se chopil tužky a papíru.

„Koruna neopustí tuto místnost. Počkáte tu na výsledek mé konzultace s kolegy,“ ocoitoval Minamoto.

„Souhlasím, pokud vaše konzultace nebude trvat dlouho,“ řekl Šankar.

Ajelel vstal, prošel kolem nich a zmizel ve dveřích.

„To je opravdu jejich bájná koruna?“ zeptal se Minamoto, hned jak za ajelelem zaklaply dveře.

Irena pouze přikývla. Nechtěla narušit své soustředění. Sledovala pohyb ajelela. Sešel do přízemí a tam vyčkával.

„Jak jste ji dokázali najít?“ snažil se Minamoto zjistit více.

„Před chvílkou jsi to slyšel,“ odbyla ho.

Ajelel dole se nehýbal a žádný z jeho druhu se na náměstí neobjevoval.

„Konzultuje s nimi situaci telepaticky,“ pochopila.

Minamoto zmlkl a Šankar se pohroužil do podobného soustředění jako ona.

„Možná i on zkoumá okolí. Že by k tomu nepotřeboval grip? S ním jsou jeho a Inginy schopnosti na úrovni našich, ale že by se k nim blížil i bez něj? To budu muset prozkoumat. Zatím mi není jasné, co jsou ti takzvaní mágové vlastně zač,“ uvažovala.

Vnímala Marka s Růženkou jak spolu s Alanem a Kalabé scházející z kamenného chodníku do chertske osady. Všude byl klid. A ajelel se otočil a zamířil zpět do patra.

„To tedy bylo rychlé rozhodnutí,“ pomyslela si.

Šankar ustoupil stranou. Bezpochyby také vycítil vracejícího se ajela. Dveře za nimi se otevřely a ajel nakráčel zpět na své místo za stolem a chopil se psacího náčiní.

„Vaše zástupkyně vám bude vrácena. Nikdy už ale nevstoupí do Neutrální zóny,“ zarecitoval Minamoto z papíru.

„To je akceptovatelné,“ souhlasil Šankar.

Ajel pokývl a napsal na papír delší vzkaz.

„Ta žena odejde k vaší straně hranice. Ty s korunou zůstaneš zde. Ihned po té, co se přemístí, mi ji předáš a my ji odneseme do našeho světa,“ četl Minamoto.

„Rozumný návrh. Ceníme si toho. Souhlasíme s postupem při výměně,“ řekl Šankar.

„Já s tím bohužel souhlasit nemohu. Do této chvíle mluvil Šankar a sdělil ti svoji podmínku. I já mám ale svou. Mám na ni právo, protože já jsem našla korunu a je v mém vlastnictví. Požaduji pozměnit postup. Elizabeth se nejdříve přesune k bráně města směřující k naší straně. Tam počká. Já se po tvém boku přesunu ke druhé bráně. Poté bude každý pokračovat ke své hranici. Ve stejném okamžiku všichni opustí Neutrální zónu. Já ji opustím spolu s tebou a osobně předám korunu v chrámu Prozření. Poté mě vrátíš zpět,“ ozvala se.

Ajel vydal první zvuk, který od něho slyšela. Znělo to, jako když parní lokomotiva upustí páru. Vstal a znovu udeřil klouby obou rukou o desku stolu. Prkno tento druhý úder nevydrželo a definitivně prasklo. Ajel ukázal rukou na Šankara a poté na ni a rozhodil ruce. Tomu gestu porozuměli všichni. Znamenalo – „který z vás dvou tu vlastně rozhoduje?“

„V otázce posvátné koruny já,“ řekla, než mohl Šankar zareagovat.

„To je nedorozumění,“ pokusil se Šankar dostat ke slovu.

„Není to žádné nedorozumění,“ nedovolila mu pokračovat. „Považuj mě za hlavní osobu na pozemské straně, s níž o posvátné koruně jednáš.“

Z Šankara vycítila hněv. Opravdový.

„Naštval se. Ani se mu nedivím. Já bych na jeho místě taky zuřila,“ přiznala si.

Z ajela naopak cítila něco jako pobavení. Zdálo se jí, že škodolibě vnímá napětí mezi aktéry protistrany a zejména u Šankara. Znovu se posadil a čmárl něco na papír.

„Proč chceš nést korunu k nám?“ četl Minamoto.

„Chci se podívat do tvé země a toto je pro mě jediná příležitost. Nemám grip a nikdo mě tam samotnou nepustí. To je mi jasné,“ odpověděla.

„Proč se chceš podívat do našeho světa?“ přečetl Minamoto další otázku.

„Ze zvědavosti,“ chtělo se jí odpovědět, ale tušila, že to by nebyla vhodná odpověď.

„Naopak, musím vzbudit tvoji zvědavost, jen tak mám šanci na úspěch,“ věděla.

„Trápí mě odpovědi na dvě otázky a jsem přesvědčena, že ty odpovědi mohu nalézt pouze u vás,“ řekla.

Obsah dalšího vzkazu dokázala uhádnout dopředu.

„Na jaké otázky?“ ocitoval Minamoto.

„Ty otázky ti položím, až budeme ve vašem světě, ne teď,“ řekla.

Šankar vedle ní se nafoukl ještě víc. Ajel ťukl prstem na list papíru, obsahující jeho poslední dotaz na znamení, že trvá na odpovědi. Irena jen odmítavě zatřásla hlavou. Ajel tedy pohledem vyzval Šankara, aby zasáhl, ale ten zkrřížil ruce na hrudi. Jasně tím vyzval, že se v nastalé situaci nehodlá vměšovat do hovoru, z něhož byl vykázán.

Irena čekala.

„No tak, rozhodni se. Tu helmici strašně chceš. Potřebujete ji. Tak dělej,“ vyzývala ho v duchu.

Jejich společné mlčení narušil lehký otřes. Nebyl nijak silný, ale zřetelně ho ucítila.

„Co to bylo? Zemětřesení? Nesmysl, kde by se tu vzalo?“ podivila se.

Ten otřes zaznamenali všichni, i Minamoto. Urychlil ajelovo rozhodnutí. Čmárl v rychlosti něco na papír a podal ho Minamotovi.

„Dohodnuto,“ přečetl sdělení.

Ajel vstal, prošel kolem nich a jako první opustil místnost. Následovali ho. Ve dveřích dala přednost Šankarovi, jako gesto omluvy. Ten je samozřejmě nepřijal.

„To si ještě vyříkáme. Zóna pro tebe zůstane zavřená,“ zasyčel tiše.

Nereagovala. Více než jeho rozpoložení ji zajímala situace venku. Vyběhli z pyramidy na náměstí a rozhlédli se. Vše se zdálo stejné, necítila žádnou změnu. Přesto se muselo stát něco neobvyklého. Signalizoval to hlouček ajelů uprostřed náměstí, který se tam rychle shromáždil.

„Jsou znepokojení,“ usoudila.

„Už jste tu někdy pocítili takový otřes?“ obrátila se s otázkou k Minamotovi, stojícímu vedle ní, protože věděla, že Šankar jí neodpoví. Ten zavrtěl hlavou.

„Takže novinka. Někaké silné entropické pole? Zřítíla se nějaká skála?“ prolétlo jí hlavou.

Od skupinky ajelů se odpoutala trojice vedená jejich přísedícím. Ten na ni ukázal prstem a naznačil, aby se přidala k nim.

„To je ale rychlá akce, ani nestačím promluvit s kluky. No co, možná je to tak lepší. Jen by mě rozptýlili,“ pomyslela si.

Zařadila se mezi ajely a jejich skupinka se vydala k bráně směřující ke stěnám Neutrální zóny, které ji oddělovaly od Atlantidy. Připadala si mezi nimi jako ztracená, její hlava jim nesahala ani k ramenům. Vyšli z náměstí a zastavili se u brány, ke které právě zespodu stoupala jiná skupinka. V jejím čele kráčela Kalabé s Alanem, za nimi bledá Elizabeth a krátký průvod uzavírali Marek s Růženkou. Alan se zastavil a viděla na něm, jak se snaží rychle vyhodnotit situaci.

„To je v pořádku. Je to na moji žádost. Předám korunu na místo, kam patří a vrátím se zpět,“ rozhodla se podat vysvětlení, aby snad Alan neuvažoval o únosu.

„Já chci taky,“ ozvala se Růženka.

„Ty půjdeš až příště,“ napomenul ji okamžitě Marek.

Jediný nebyl překvapený, protože předem uhádl, co chce udělat. Usmála se na něj a doufala, že do svého úsměvu dala více sebejistoty, než sama měla.

„Počkáme tady, dokud nedojdete k protější bráně. Poté se každý vydáme svým směrem,“ dodala.

„To možná nebude tak jednoduché, protože váš chodník je přerušeny. Ty jsi neviděla, co se stalo?“ řekl Alan.

„Byli jsme v pyramidě. Ucítla jsem záchvěv, to je vše,“ odpověděla.

Ajelové zřejmě nechťeli jejich setkání prodlužovat. Hlavní jí dal ruku na rameno a jemně ji postrčil kupředu. Stejně zareagovala i Elizabeth vůči Kalabé. Bylo z ní cítit, že přítomnost ajelů jí není příjemná a chce být co nejdříve z jejich dosahu.

„Došlo ke chvilkové poruše bariéry na atlantské straně. Vyšlehl odtamtud obrovský entropický vír. Přehnal se po pláni až k horám. Na své cestě přetl dráhu chodníku,“ vysvětlil Alan.

„Díky za info. Zvládneme to,“ řekla.

Alan si svým typickým pohybem promnul ucho. Bylo vidět, že hluboce nesouhlasí s jejím nápadem a nejraději by šel s ní. Pak potřásl hlavou a vykročil kupředu.

„Hodně štěstí,“ zavolal.

„Jo, to budu potřebovat,“ souhlasila v duchu.

Jejich čtveřice se dala opět do pohybu. Prošli branou a pokračovali po chodníku směrem k rudým závěsům v dálce před nimi. Propátrávala je pohledem, zda nezaznamenaná nějakou trhlinu nebo nestabilitu, ale vše se zdálo být v pořádku.

„Musela to být nějaká chvilková fluktuace. Oslabení pole chránícího Neutrální zónu. Kde se ale vzala? Náhoda nebo nějaký úmyslný vliv? Spíše náhoda. To ovšem znamená, že se tam na druhé straně něco děje,“ uvažovala.

Na této straně hradeb nebyl připraven žádný dopravní prostředek. Čekala je cesta po svých. Necelých patnáct kilometrů.

„Dvě hodiny chůze,“ odhadovala.

Ajelové měli dlouhé nohy a vykračovali si tak rychle, že musela vedle nich takřka poklusávat.

„Alespoň mám čas, si všechno trochu promyslet a sesumírovat. Je to nějak moc rychlé, ale nemohu nevyužít takovou příležitost. Napoprvé se potřebuju do jejich země dostat s nimi a pak už bych to napodruhé měla zvládnout sama. Ostatně, Eset to zvládla sama napoprvé. Měla ovšem k dispozici grip a ten Irenka nevlastní.

Na druhé straně vlastní její vzpomínky a ty by jí měly pomoci,“ meditovala během chůze.

„Kalabé. Ta mě zase překvapila. Dostala nabídku, na kterou měla ihned nadšeně kladně odpovědět a ona si namísto toho vzala čas na rozmyšlenou. To znamená jediné – nechce, aby jí Alan nahlédl do hlavy a pracoval se zapojením jejího mozku. Aby ho měl možnost zkoumat. A to mě zase vede k otázce, co je Kalabé vlastně zač. Měli jsme ji za manipulátora a najednou se z ní vyklubala vyšší liga a kdoví, jaké jsou vlastně její skutečné schopnosti. Možná je mentálně i na naší úrovni, což by Alan při úpravě zapojení jejího mozku zjistil. Já k tomu měla kdysi příležitost, ale soustředila jsem se jen na vyléčení jejího zranění a nezkoumala jsem nic jiného.

Jenže tady máme ten problém. Kalabé je určitě něco víc, než jsme si mysleli, ale nedokáže pracovat se svým tělem jako my, jinak by si dokázala zranění sama vyléčit. Nevidí tedy dovnitř sebe, ale spíše ven. Hm, ten její mozek bych docela ráda prozkoumala. Něco mi tady uniká. Dokázala před námi skrývat své skutečné schopnosti stejně jako já před Kruhy. Zdá se, že je od začátku na naší straně a jistě to nebude jen její sympatií k Alanovi. Mám pocit, že ani Ingeborg o ní neví všechno. Naštěstí je Alan stejně chytrý jako já a všechno, o čem teď uvažuji, ho určitě napadlo taky. Bude si na ni dávat ještě větší pozor, než dosud.

Tolik ke Kalabé. Jenže pak tu máme Ingeborg, Šankara a Elizabeth. Mágové. Vypadá to, že dokáží to co my. V podstatě nám o sobě nic neřekli. Není do nich moc vidět. Do Šankara trochu ano, ale do Ingeborg vůbec. Má stejné brnění jako já. Mohu se jen dohadovat, jaké jsou jejich schopnosti. Jsou to také mutanti s vyššími schopnostmi, než měli Rudí nebo s odlišnými? Spíše s odlišnými, řekla bych. Nebyli nad Kruhy, ale mimo ně. Stejně jako vedle Pamětníků. Jenže to vypadá dost nesmyslně. Kruhy a Pamětníci o sobě vzájemně věděly a ani jedna z těchto mocných organizací by nevěděla o skupince individuí s podobnými vlastnostmi, jako měli mutanti v Kruzích?

Aha. Samozřejmě, že o ní věděli. Pouze ji nedokázali správně odhadnout. Považovali je všechny za manipulátory. Samostatnou skupinu, kterou Kruhy nikdy zcela neabsorbovaly do své struktury.

Mágové se do ní schovali. Kruhy ani Pamětníci nedokázaly zjistit, že ta skupina má také svoji hierarchii. Dokázala se udržet stranou. Jo, to by mohlo být. Pak tu máme ale větší záhadu.

Jak je možné, že ani jedna z organizací, které působily už ve starém Egyptě a zažily vzestup Eset a válečný střet s jejími vojsky, nepřišly na existenci Neutrální zóny? Narazili přece na vojsko Atlantidy. To by museli být úplně pitomí, aby jim nebylo jasné, že tyhle bytosti nemohou pocházet ze Země!

I když, já se na to možná dívám z nesprávného úhlu. Jak bych jejich vpád vnímala před nějakými pěti tisíci lety s tehdejší úrovní poznání? Rudí sami znali množství mutací a na další narazili v Esetiných armádách. Mohli je považovat pouze za další produkt Eset, který se z nějakého důvodu vymkl její kontrole a vzbouřil se proti ní. Nebo za výtvar nějaké bytosti na podobné úrovni, jako byla ona. Hm, hm. Možná. Na ajele narazit nemuseli a chertové by je zas až tak nepřekvapili. Pokud se historicky setkali pouze s darky, mohli je vnímat jako domácí rasu a ne jako vetřelce zvenčí. Byli zvědaví, co jsou zač. Zkoumali je, střetávali se s nimi. Jenže, to nebude tak jednoduché.

Ten dark v ústředí. Zkoumali ho za pomoci současných vědeckých poznatků. Měli by poznat, že jeho genetická struktura je odlišná.

No, poznat to nemuseli. Darkové o svém původu určitě nic neprozradili a za několik generací se adaptovali na naše podmínky. I já jsem je zpočátku považovala za nějakou prastarou rasu hominidů, která se oddělila od hlavního proudu. A ani ten mutant darka a člověka, se kterým jsme se setkali, na tom nic nemění. Jenže, jenže. Něco mi do té skládky ještě chybí a odpovědi musím hledat za oponou.

A to souvisí s Růžou. Má podobně strukturovaný mozek, jako mám nyní já. Ne stejný, ale podobný. Neviděla do sebe, s tím jsem jí pomohla, i když to raději Markovi nebudu nikdy říkat. A ten mozek rozhodně není produktem nějaké náhodné mutace. Má úplně potlačený emoční mozek. Proto má problém rozlišovat co je správné a co špatné. Nemá v sobě nastavené morální hodnoty. Rozhoduje se podle zkušeností, kterých zatím mnoho nemá a podle toho, co vidí u nás. Já sama jsem se k potřebné změně struktury u sebe dohrabala

po letech zkoumání a pokusů. Někdo s ní něco udělal. Já to nebyla a Marek rozhodně také ne. Takže nějaký mág? Proč by to dělal? Nebo ještě někdo jiný? Nebo je to přírodní produkt?

Trochu mi její stav připomíná jisté dvě osoby ženského pohlaví, které už naštěstí nejsou mezi námi. Ty měly také skoro nulové emoce, proto byly i pro nás téměř nečitelné. Jejich mozek mohl být podobný Růženčinu. Ano, musím nahlédnout za oponu. Intuice mi říká, že Atlantida nám v podobě svých zástupců ještě neodhalila všechna tajemství.

A sakra. Tak jsme došli,“ zarazil tok jejích úvah výhled na chodník před sebou.

A nejen na chodník. Pláň před nimi byla narušena hlubokou průrvou. Přicházela zprava a přetínala chodník. Kde přesně končila, nebylo vidět. Popošli ke kraji průrvy, ale až k její hraně se nedostali. Kámen pod jejich nohama se začal drolit a museli se zastavit necelé tři metry před ní. Ajelové svorně vytáhli gripy a napráhli je před sebe.

„Zkoumají entropický stav nad průrvou. Zda je vůbec možné se přes ni dostat,“ uhodla.

Sama nic nebezpečného necítila. Zdálo se, že entropická protuberance přišla od stěny Zóny a během své pouti ztrácela na síle. Průrva se nalevo od nich zřetelně zužovala.

„Nějakých dvacet metrů,“ odhadovala její šířku. „Vzhledem k místní gravitaci docela dost, ale přeskočit se to dá. Rozhodně nepolezu někam dolů. Bude hluboká několik desítek metrů a tam dole entropie určitě v pořádku nebude.“

Ajelové ukončili své zkoumání a schovali gripy. Vypadali nerozhodně a ji napadlo proč.

„Nevěří, že se přes tu průrvu dokážu dostat. Takže je napadne vzít mi helmici.“

„Dokážete to přeskočit?“ předešla proto raději jejich pravděpodobný dotaz.

Odpovědi se samozřejmě nedočkala, ale odhadovala, že by to měli dokázat.

„Já půjdu první,“ řekla a couvla o několik kroků. Rukama jim naznačila, aby jí udělali místo. Ajelové zřetelně zaváhali, ale nakonec se zdráhavě rozestoupili.

Irena se rozeběhla a při odrazu použila biopole jako katapult. Prolétla nad průrvou a dopadla několik metrů za ní.

„Jen taktak,“ přiznala si. „Teď jsem zvědavá na vás. Tak trochu se vzájemně představíme.“

Ajelové svorně poodešli od průrvy. Dali si na rozdíl od ní dlouhý rozběh. Jako první vyrazil vůdce. Mohutný odraz ho dostal vysoko do vzduchu a dopadl vedle ní. Uznale naznačila potlesk.

„Jsou na tom o něco líp než já, ale ne o moc. To bude díky vyšší gravitaci v jejich světě. Jsou na ni zvyklí a tady se cítí jako my na Měsíci.“

Zbylí dva ajelové následovali stejně úspěšně svého druha a tak mohli pokračovat v cestě. Tato zkouška změnila atmosféru v jejich skupině. Ajele její výkon očividně překvapil a cítila jejich letmé pohledy směrem k ní. Nakonec to jeden z nich nevydržel. Vytáhl tabulku a křidu a načmáral na ni zprávu.

„Na člověka výjimečný výkon,“ přečetla.

„Jsem výjimečná,“ odvětila.

Ajel přešel dlaní po tabulce a načmáral další poznámku.

„Jsi lepší než ostatní tvého druhu.“

„To jsem,“ rozhodla se odpovědí zvýšit svoji atraktivitu.

„Čím to? Jsi silnější než mágové?“ zněl další vzkaz.

„Nevím. Neznám jejich schopnosti. Narazili jsme na sebe přede dvěma týdny. Nevěděla jsem, že vůbec existují,“ odvětila.

„Je to tím, že jsi harpyje?“ zněl další dotaz.

„Nejsem harpyje. Mohu použít její schopnosti, pokud chci. Ovládám je. Harpyje byly jiné. Byly to dravci. Zabíjely pro potěšení a zabíjení je ovládlo. Já taková nejsem. A jejich vlastnosti nemají s fyzickou výkoností nic společného,“ odvětila.

Dotazy skončily. Ajel schoval tabulku a pokračovali mlčky v chůzi. Před nimi se zdvihala zlověstná hradba temně rudých závěsů. Jejich barva nebyla stejná, po závěsech občas přeběhly vlny odlišného odstínu. Na rozdíl od stěny na jejich straně, tato se zdála být mírně nestabilní. Došli ke strážnímu stanovišti a zastavili se. Otočila se a spolu s ajeli přelétla pohledem po Neutrální zóně. Odsud vypadala vlivem refrakce jako široké údolí, zdvihající se k barevným stěnám. Viděla chodník, který od nich klesal směrem k městu a od něj se opět

zdvíhal vzhůru. Zaostrila a zjistila malou skupinku u druhé strážní brány. Nebyla odsud schopna rozeznat její členy, ale počet odpovídal.

Pokývla. Dark otevřel bránu a prošli jí na druhou stranu. Jak se blížili k oponě, cítila, jak vzrůstá nestabilita okolí. Zesílila biopole, aby se ochránila před vlivem cizího prostředí. Vrchní ajel vytáhl grip a namířil ho před sebe. Ve stěně před nimi se objevil rozšiřující se temný otvor. Jako když se párá oko ve svetru. Ajel se obrátil k ní a ukázal na sebe, na ni a pak na ostatní dva.

„Určil pořadí vstupu,“ pochopila.

Počkala, až vstoupí dovnitř a proskočila otvorem za ním. Obklopila ji temnota a nekonečná rychlost. Řítla se vpřed a nestačila vůbec vnímat své okolí. Pak prudce zpomalila. Nalevo ucítila změnu energetického spektra tunelu.

„Vyústění,“ blesklo jí hlavou.

Vzápětí následovalo druhé a třetí, obě po její pravici. Nestačila vědomě odečíst jejich energetická spektra, ale věděla, že je zaregistrovala a bude schopna je zpětně uvolnit ze své paměti. Před ní se rozsvětlo a vzápětí přistála na zemi. Vlastně na skále. Automaticky uskočila, aby jí ajel za ní nepřistál na zádech. Točila se jí hlava. Tenhle přesun byl horší než ze Země do Neutrální zóny. Potřásla hlavou.

„To ta jiná fyzika. Působí na mě a oslabuje mě,“ uvědomila si.

Narovnala se a rozhlédla se po okolí.

„Kde to sakra jsem?“ prolétlo jí hlavou.

Kapitola druhá – Svět za zrcadlem

Napil se červeného vína. To mu vždy pomáhalo v koncentraci. V přiměřené míře, ovšem. Zpravodajec v přístavišti právě nasedal do člunu. Uvidí ho opět za měsíc. Pravidelný rytmus, jako u ostatních. Každý den dvě návštěvy, pak týden přestávka, kdy se musí věnovat svému druhému poslání a poté opět týden zde. Většinou se nedozvídá nic dramatického. Ostatně, operativu nechává na svých lidech. Jeho zajímají spíše trendy. Dnešní informace však musí detailně vyhodnotit.

Objevíli Zónu. To je ta nejpodstatnější zpráva. Jak to vůbec mohli dokázat a odkud o její existenci získali informace? Od Nakzsinských? Madam by jim nic neřekla, vyloučeno. Pokud by nesledovala nějaký cíl. Ne, ne. Nic by jí to nepřineslo. Takové jednání by nedávalo smysl. Neutrální zónu tajíme a většina z nás samotných už o ní ani neví. Věděla o ní Nakzsinski? Tu otázku si nikdy nepoložil a pochopitelně se jí nezeptal. Možná o ní ani nevěděla. Pamětníci jako takoví ji neznají.

Kirsten měl v jednom rozhodně pravdu. Ta trojice se vymkla kontrole. Postupují nepředvídatelně. A rychle. Pamětníci se jim sami nabídli, ale Ingeborg rozhodně ne. Dokázali ji vypátrat. Takřka nadlidský úkol. Co vlastně dokáží? Třeba podceňuje jejich schopnosti. Zatím jim nevěnoval nijak speciální pozornost, to ale bude muset změnit. Pokud skutečně umí ovládat a řídit své tělo na genetické úrovni, kam až je taková schopnost mohla dovést?

Problém je, že Voznilovi jsou po smrti. Tím ztratil kontrolu nad jejich dcerou a ta se naopak dostala pod vliv svého bratra. A to je špatně. Tak to nemělo být. Celá ta skupinka se vyvíjí neznámým směrem. Namísto toho, aby si postupně hledali své místo ve světě, někam běží. Mají nějaký cíl? Jedna věc jsou jejich schopnosti, ale druhá jejich povahy. A o těch povahách neví nic.

Potřebuje se dostat k někomu z jejich minulosti, kdy ještě byli normálními dětmi. Základní rysy povahy se nemění, i když je běh času zastře. Jenže oni neměli žádné další kamarády, pokud ví. Marek

s Alanem drželi spolu už od první třídy a Irena byla solitér. Žádná větší parta, kde by se mohli projevit.

Jejich cíle může odhadovat nejspíše na základě jejich přístupu ke Kruhům. Chtěli se od nich odpoutat. Izolovat se. Tady ale máme překmit do úplně opačné polohy. I když možná ne. Chtějí získat kompletní informace, aby se mohli rozhodnout, jak chtějí žít. A ty už takřka mají. Nyní už ano. Takže by mohli zapadnout do Hry. Nebo také ne. To je ta otázka.

„Proto ještě chvíli počkáme. Uvidíme, kterým směrem se pohnou, až se vrátí z Neutrální zóny,“ pomyslel si.

» » »

První myšlenka, která jí prolétla hlavou, byla, že se ocitla v pekle. Druhá, že některý z dávných návštěvníků ze Země to co tady spatřil, promítl do náboženských představ, jak inferno vypadá. Třetí myšlenkou, a ta byla nejdůležitější, bylo, že to co vidí, nesedí se vzpomínkami Eset v její hlavě.

Kolem nich panovalo narudlé přitímí. Nebyla noc, ale ani den. Na pravé straně oblohy temně zářila dvě slunce. Nalevo, těsně nad obzorem, třetí. To bylo v pořádku. Jižní polokoule Derada byla díky své oběžné dráze okolo temné hvězdy, pomalé rotaci a vzdálenosti od třech sluncí trvale osvětlována a zahřívána jejich světlem. Co nebylo v pořádku, byly další dvě temné hvězdy, které se k planetě přiblížily natolik, že bylo možné rozeznat jejich kulový tvar a dále asteroidový pás v nadhlavníku. Nic takového ve své paměti neměla. Obloha se za pět tisíc let od doby, kdy tyto končiny navštívila Eset, změnila.

„Zdejší vesmír kolabuje. Nebo tato jeho část. Uzavírá se. Možná se vrací do zárodečného bodu,“ pomyslela si.

Cítila teplo přicházející v podobě infračerveného záření ze sluncí a blížících se hvězd. Bylo příjemné.

„Žádné vysokoenergetické částice, jen dlouhé vlny,“ vnímala.

Odvrátila pohled od oblohy a rozhlédla se. Spolu s ajeli stáli na konci dlouhého výběžku pevniny, zasahujícího do moře. Směrem k pevnině se rozšiřoval a přecházel v postupně se zvedající

plán porostlou tmavými trsy nějakých rostlin. Z této vzdálenosti nemohla určit podrobnosti a vnitrozemí zakrývala mlha. Kýchla. Vzduch byl cítit sírou.

Otočila hlavu a na okraji srázu uviděla chrám Prozření. Tedy spíše to, co z něj zbylo. Ona to podle Esetiných vzpomínek ani v minulosti nebyla nijak vzhledná stavba. Spíše halda kamení s pokusem o jakousi klenbu na jejím vrcholu. Ajelové byli přírodní národ a neznali ani mechanizaci ani architekturu. Nyní to byla opravdu jen kupka kamenů. Chrám zřejmě už dávno přestal sloužit svému účelu a zapracoval na něm zub času nebo se přes něj přehnala nějaká entropická bouře. Udělala několik kroků směrem k němu a zastavila se.

„Zatracená gravitace. To jsem trochu podcenila. Vážím tu nějakých stočtyřicet kilo a to už je váha,“ pomyslela si.

Bude muset rychle upravit svaly a posílit biopole. Střetávalo se s okolním prostředím a vynakládala dost energie, aby udržela jeho ochrannou slupku. Odhadovala, že by tu dokázala v této podobě vydržet ve zdraví pouze několik hodin a magové jistě výrazně méně. Naštěstí v sobě měla zakomponovanou genetickou strukturu dárků, chertů a dokázala ji doplnit i o ajelský genom. Sice se s žádným z nich nedostala do fyzického kontaktu, ale stačily nepatrné stopy pokožky ze stolu v jejich úřadovně v pyramidě.

„To je moje výhoda. Nečekáte, že bych ve zdejšími prostředí mohla vydržet více než několik desítek minut, jenže já se dokážu rychle adaptovat,“ věděla.

Odvrátila pohled od chrámu a otočila se ke svým průvodcům. Jejich podoba prošla v rodném prostředí nepříjemnou proměnou. Zatímco v Neutrální zóně a jistě i na Zemi se jevíli do určité míry jako krásné a ušlechtilé bytosti, zde, v přízračném svitu sluncí, vypadali spíše démonicky. Jejich podoba dostala hrozivý výraz korespondující s jejich skutečnou povahou. Jejich vlasy se zježily, jako kdyby byly zelektrizovány a vytvořily okolo jejich hlavy jemnou hřívu, která zvýraznila asketický ráz obličejů a jejich dravčí rysy. Modré oči ztemněly a připomínaly oči žraloka.

Irenu napadlo, že kdyby byla Elizabeth první z magů, kdo ajely viděl v jejich přirozeném prostředí, mohlo jejich vzezření u ní způsobit

bit paniku. Možná to i byla ona, kdo zaútočil jako první a nejednala v sebeobraně.

Vrchní ajel jí nedal čas na podrobné seznámení se s okolím. Natáhl v jasném gestu ruku. Irena sundala batoh a zabořila do něj ruce, aby jim předala helmici. Dostali svému slibu a ona chtěla splnit i svoji část. Ostatně, pro ni helmice neměla žádný význam. Batoh odložila stranou. Nic víc než helmice v něm nebylo a dál ho nepotřebovala.

„Nejsem si jistá, zda vám k něčemu bude,“ poznamenala a podala ji ajelovi.

Ten ji umístil do podpaží a kývl na jednoho ze svých druhů, který se rozeběhl směrem do vnitrozemí a po chvíli zmizel v mlžném oparu.

„Co viděla Elizabeth?“ zeptala se.

Nevěděla, co bude následovat a rozhodla se vyplnit čas. Odpovědi se nedočkala, oba zbylí ajelové ji okázale ignorovali.

„Opravdu nedokážete mluvit naší řečí?“ vypálila další otázku, opět bez odpovědi.

„Splnila jsem svoji část dohody. Jak jsem řekla, chtěla jsem vidět váš svět a položit vám tu dvě otázky. Takže doufám, že uvidím nějakou reakci,“ pokračovala.

Ajelové se po sobě podívali a podřízený načmáral křídou vzkaz na tabulku.

„To byly ty dvě otázky?“ stálo tam.

„Vida, oni mají smysl pro humor,“ podivila se.

„Ne, první otázka se týká té helmice. Je to prostředek pro do-
rozumívání, že ano? Telepatický zesilovač nebo něco podobného. Vy ho ale pro svoji vzájemnou komunikaci nepotřebujete, ani jste ho nevyrobili. Takže byl vašim předkům předán, aby ho používali ke spojení s někým jiným?“

Ajelovi se do odpovědi zjevně nechtělo. Nakonec čmárl na tabulku krátký vzkaz a ukázal ho Ireně.

„Ano,“ stálo tam.

„Díky. A ten někdo je ještě ve vašem světě?“

„Nevíme,“ zazněla odpověď.

„A s tou helmicí chcete zkusit, zda tu je nebo není. A pokud ano, požádat ho o pomoc, že?“

Ajel sklapl tabulku a dal tím najevo, že limit dvou otázek byl naplněn a on nehodlá dále odpovídat.

„Váš svět se hroutí,“ ukázala směrem k obloze. „Hledáte pomoc? Možná můžeme spojit své síly.“

Nabídka zůstala bez odezvy. Oba ajelové se od ní odvrátili a hleděli směrem, kterým zmizel jejich druh.

„Nafoukaní pitomci. Od nich se toho bohužel víc nedozvím. I když mi vlastně řekli víc než dost,“ řekla si.

Sehnula se a zvedla jeden z kamenů. Pohledem zalétla znovu k obloze.

„Žádné barvy. Jen černá a odstíny červené. Není tu rozklad světla do jiných vlnových délek a barev. To ty dlouhé vlny. Tak vyzkoušíme, jak tu funguje kinetika,“ rozhodla se a mrštila kamenem do prostoru.

Nebyl to nijak skvělý výkon. Roli sehrála gravitace, ale také jiné fyzikální zákony. Kamen vyletěl do výšky, kde se zarazil, jako kdyby narazil na nějakou pevnou překážku a spadl několik kroků od ní.

„Vida, tak zkusíme druhý pokus,“ řekla si a sehnula se pro další kámen.

Ajelové se po ní otočili, co to provádí. Mrštila kamenem opačným směrem a jeho let byl tentokrát výrazně odlišný. Po nějakých deseti metrech, jako kdyby ho ve vzduchu něco nakoplo a skončil dlouhým obloukem až v moři.

„Tak to je tedy bordel. Znamená to, že když se rozeběhnu, může mě zdejší prostředí přibrzdit nebo naopak urychlit. Nebudu nikdy vědět, co zrovna přijde. I když, to zvládnou. Ta rozhraní cítím. Měla bych být schopná přes ně proklouznout. Jako ten ajel, co odběhl. Běžel plynule, žádné zakolísání a přitom i on musel na nějaké narazit. Potřebuju nejdříve získat zkušenosti,“ pomyslela si.

Vrchnímu ajelovi se její průzkum místních podmínek zjevně nelíbil. Ukázal na ni a směrem k obloze. Druhý ajel pokývl a vytáhl grip.

„Ne, ne. Vracet se ještě nebudu,“ zaprotestovala.

Ajel potřásl zamítavě hlavou a ukázal opět rukou k obloze.

„Řekla jsem, že se na zpáteční cestu zatím nechystám,“ zopakovala svůj postoj.

Oba ajelové sklopili hlavy a jejich výraz se změnil.

„Nemám z vás strach. A nevím, proč by vám moje přítomnost zde měla vadit. Chci se více seznámit s vaším prostředím. Jen pozorovat, nebudu se nijak vměšovat do vašeho konání,“ prohlásila.

Dvojice však její žádost zjevně nebyla ochotna vyslyšet. Ajel napřáhl ruku s gripem a před ním se objevila temná trhlina.

„Přece se odsud nenechám jen tak vyštvať,“ pomyslela si a okázale ustoupila o několik kroků, aby dala najevo, že do otvoru dobrovolně nevstoupí.

Nějakou chvíli trvala patová situace. Ajel udržoval vstup otevřený a ona se držela v bezpečné vzdálenosti od něj. Věděla, že ajel nezvládne současně udržovat vstup do červí díry a pokusit se ji do něj násilím vecpat a vrchní ajel byl limitován helmicí, kterou držel v podpaží. Ajel proto polevil ve svém úsilí. Sklopil grip a vstup se uzavřel.

„Mohu se podívat k okraji toho srázu?“ zeptala se.

Odpovědi se nedočkala. Oba ajelové na ni hleděli a nedokázala rozlišit, zda vyčkávavě nebo výhružně. Jejich oči neříkaly nic. Nechtěla se k nim otáčet zády. Ustupovala bokem, aby je měla pod kontrolou. Zdálo se jí, že ve výrazu jejich tváří prokmitlo pobavení nad její obezřetností.

„Jen se bavte. Potřebuji ještě chvilku klidu, abych se dokázala přizpůsobit,“ pomyslela si.

Došla až k okraji srázu a pohlédla dolů. Výhled byl omezený špatnou viditelností. Viděla rozbité úbočí pod sebou a kamenité pobřeží, které líně olizovaly mořské vlny. Mořskou hladinu halilo šero. Viditelnost tak kilometr, ne víc. Hnusný svět, tady by nemohla žít. Nadechla se. Proměna byla dokončena.

Jako kdyby se svět kolem ní projasnil. Její smysly se adaptovaly na okolní podmínky. Viděla, cítila a chápala, co před ní bylo ještě před několika okamžiky skryto. Mohla uvolnit biopole, nepotřebovala ho. Na chvilku zaváhala. Napadlo ji, že by si toho ajelové mohli všimnout, ale bylo jí to v podstatě jedno. Věděla už, že její návštěva je jednorázová.

Otočila se zpět do vnitrozemí. V mlze před sebou cítila pohyb. Něco se blížilo. Řada bytostí. Přicházeli ajelové. Někde poblíž muselo být jejich sídlo, jinak by se tu nemohli tak rychle objevit. Popošla